

Книга Даниїла — номер вісімдесят п'ять

Розкриття пророчого шляху: Божественний зв'язок історичних вік

Jeff Pippenger

2024-02-18

Сто двадцять шість років після повстання 1863 року, у 1989 році були розкриті останні шість віршів одинадцятого розділу книги Даниїла. Знання, яке вперше було розкрито того року, полягало в усвідомленні ліній реформ священної історії та в одкровенні, що всі вони паралельні одна одній. Тоді у 1992 році світло останніх шести віршів почало розгортатися. Перші публічні презентації цих істин відбулися у 1994 році, і темою були лінії реформ. У 1996 році було видано журнал під назвою «Час кінця», який окреслив останні шість віршів одинадцятого розділу книги Даниїла.

1996 рік був роком, коли вістку було формалізовано; це віха, що паралельна формалізації вістки Вільяма Міллера в 1831 році. Вістка Міллера була оголошенням про відкриття суду, а останні шість віршів одинадцятого розділу Книги Даниїла — оголошенням про закриття суду. Темою вістки Міллера був пророчий час, як він відкритий у Біблії. Темою останніх шести віршів одинадцятого розділу Даниїла був сучасний Рим (фальшивий цар півночі). Методологією, відкритою Міллеру, були його 14 правил пророчого тлумачення. Методологія, відкрита в 1989 році, — це «рядок на рядок» реформаційних рухів.

Праця Міллера полягала в утвердженні авторитету Слова Божого на протипапу папським традиціям і звичаям, що були чинними у світі протягом тисячі двохсот шістдесяти років. З цієї причини вістка Міллера вперше була опублікована 1831 року (тим самим формалізуючи вістку Міллера), рівно через двісті двадцять років після видання Біблії короля Якова. Праця Future for America полягала у визначенні ролі Сполучених Штатів у зціленні смертельної рани папства під час недільного закону, що незабаром настане. З цієї причини журнал The Time of the End був опублікований 1996 року (тим самим формалізуючи вістку), рівно через двісті двадцять років після заснування Сполучених Штатів у 1776 році.

Усвідомлення двохсот двадцяти років, що пов'язували тему кожного реформаторського руху з історичною точкою відліку, з'явилося лише задовго після 11 вересня 2001 року, адже тільки коли в ту дату прийшло третє «горе», Господь повернув Свій народ до давніх стежок, про які сказано в Єремії, розділ шостий, вірші шістнадцятий і сімнадцятий. Саме там було знову відкрито світло про «сім часів», і в міру того як це світло розвивалося, стало очевидним, що двісті двадцять — це число, яке поєднує між собою тринадцятий і чотирнадцятий вірші восьмого розділу книги Даниїла. У тринадцятому вірші визначається бачення «chazon» пророчої історії, а в чотирнадцятому — бачення «mareh» «явлення». Зв'язок між цими двома віршами — це те, чого Гавриїл прийшов навчити Даниїла, а Даниїл представляє Божий народ останніх днів, який приходить до розуміння зв'язку між цими двома баченнями.

Видіння тринадцятого вірша представляє «сім часів» (дві тисячі п'ятсот двадцять років), а видіння чотирнадцятого вірша представляє дві тисячі триста днів (років). «Сім часів» проти південного царства Юдеї, яке представляє Юдею, Єрусалим і святилище, почалися в 677 р. до н. е., а дві тисячі триста років, що вказують на відновлення Єрусалима та святилища, почалися в 457 р. до н. е.

Проміжок у двісті двадцять років поєднує ці два видіння, і число двісті двадцять було визнано символом зв'язку між попиранням воїнства та святині спустошувальними силами язичництва й папства, що подається як розсіяння і Божий гнів. Двісті двадцять років поєднали видіння сатанинського попирання святині з видінням божественної праці з відновлення того самого храму. Отже, двісті двадцять років є символом, що означає священний зв'язок.

Так само, як міллеритський рух закінчився під час повстання 1863 року, а потім через сто двадцять шість років з'явився рух третього ангела, що підкреслювало, що обидва рухи були пов'язані символікою «семи разів» (сто двадцять шість), двісті двадцять років пов'язали утвердження Міллером біблійної вісті у 1831 році з виданням Біблії короля Якова у 1611 році, так само той самий період часу пов'язав Future for America з початком Америки, оскільки він позначив кінець Америки.

22 жовтня 1844 року Посланець Заповіту раптово прийшов до храму, який Він збудував за сорок шість років — з 1798 року, кінця першого гніву, до 1844 року, кінця останнього гніву. Його входу до храму передували вилив Святого Духа в русі Опівнічного Кличу, який був прообразно передвіщений урочистим в'їздом Христа в Єрусалим. Ці два свідки засвідчують, що коли в останні дні повториться рух Опівнічного Кличу, Христос уже збудує храм ста сорока чотирьох тисяч. Два рухи, в яких здійснюється Опівнічний Клич із притчі про десятьох дів, паралельні один одному.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

Історія міллеритів (рух першого ангела) є наростаючим проявом Божої сили, що розпочався, коли у 1798 році була розкрита Книга Даниїла. Сила зросла, коли 11 серпня 1840 року зійшов ангел десятого розділу Книги Об'явлення. Потім настало перше розчарування 19 квітня 1844 року, що зрештою призвело до вилиття Святого Духа на таборовому зібранні в Ексетері, яке розпочалося 12 серпня 1844 року, і далі поширювалося, мов припливна хвиля, країною аж до 22 жовтня 1844 року.

Історія Future for America (руху третього ангела) є зростаючим проявом Божої сили, що почався, коли у 1989 році було розпечатано книгу Даниїла. Ця сила зросла, коли 11 вересня 2001 року зійшов ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення. Потім настало перше розчарування 18 липня 2020 року, що зрештою приведе до виливання Святого Духа, яке й

надалі поширюватиметься по всій землі, мов пожежа, аж доки не повстане Михаїл і не закриється час випробування для людства.

22 жовтня 1844 року сповнилися кілька пророцтв, що вказує на те, що при близькому запровадженні недільного закону знову сповняться кілька пророцтв. Одне з цих пророцтв — це затримка видіння, як представлено у другому розділі книги Авакума. Другий розділ книги Авакума окреслює досвід як руху першого ангела, так і руху третього ангела. Обидва рухи зіштовхуються із суперечкою щодо правильної біблійної методології, яка відбувається між представниками цього руху та колишнім вибраним народом, який під час цієї суперечки обминають.

Звістка, яку мали захищати сторожі історії першого ангела, полягала у розпізнанні істин (коштовностей Міллера), які зрештою були представлені на двох священних діаграмах 1843 та 1850 років. У процесі дискусії мало статися розчарування, що ознаменувало відокремлення від двох антагоністичних класів, і мав пролунати заклик до глибшого посвячення для вірних.

Тоді Авакум вказує на відмінність між двома групами, задіяними у процесі перевірки фундаментальних істин. Той процес перевірки, який включав дебати, що замовкли 22 жовтня 1844 року, між двома групами, завершився саме там, де завершився другий розділ книги Авакума.

А Господь у святому храмі Своему: нехай мовчить перед Ним уся земля. Авакум 2:20.

Господь раптово увійшов до Свого міллеритського храму, і вся земля тоді мала зберігати мовчання, бо настав антитиповий День викуплення і розпочався суд над мертвими. Пророча історія другого розділу книги Авакума завершилася 22 жовтня 1844 року, і Ісус завжди ототожнює кінець чогось із початком. Початок двох видінь — про дві тисячі п'ятсот двадцять років топтання святилища та війська і про відновлення святилища та війська — був спільним, проте їх розділяли двісті двадцять років, і коли вони закінчилися, їх завершення було позначене у другому розділі книги Авакума, вірш двадцятий.

Коли незабаром настане недільний закон, сповняться кілька пророцтв. Одне з цих пророцтв — затримка видіння, як це представлено у другому розділі книги Авакума. Другий розділ книги Авакума описує досвід як руху першого, так і третього ангелів. Обидва рухи стикаються з дискусією щодо правильної біблійної методології, яка відбувається між представниками руху та колишнім обраним народом, якого у процесі цієї дискусії Бог минає.

Звістка, яку мають захищати сторожі історії третього ангела, — це ідентифікація істин (коштовностей Міллера), які зрештою були представлені на двох священних картах 1843 і 1850 років. У процесі дискусії сталося розчарування, що позначило розділення між двома антагоністичними класами, і прозвучав заклик до глибшого посвячення для вірних. Тоді Авакум окреслює відмінність між двома класами, залученими до процесу випробування основоположних істин. Цей процес випробування, який був представлений суперечкою між

двома класами, повністю завершиться, коли невдовзі настане недільний закон, саме там, де закінчився другий розділ книги Авакума.

А Господь у святому храмі Своєму: нехай мовчить перед Ним уся земля. Авакум 2:20.

Господь раптово увійде до храму ста сорока чотирьох тисяч, і тоді вся земля замовкне, бо антипрообразний День викуплення досягне суду над живими. Пророча історія другого розділу Авакума закінчується недільним законом, який незабаром буде запроваджено, й Ісус завжди ототожнює кінець чогось із його початком.

Суд над живими розпочався 11 вересня 2001 року, але суд — це процес. Цей процес починається з Божого дому, а потім досягає моменту, коли суд приходить на тих, хто перебуває поза Божим домом. Коли великі будівлі Нью-Йорка було зруйновано, розпочався суд, символізований ангелом, що запечатує, який проходить Єрусалимом і ставить знак на тих, хто зітхає і плаче через мерзоти, що чиняться в церкві, а також через мерзоти, що чиняться в країні. Коли невдовзі настане недільний закон, Христос завершить працю зі спорудження храму ста сорока чотирьох тисяч, а ангели-руйнівники звершать суд над Єрусалимом.

Сто сорок чотири тисячі тоді підносяться як стяг, і розпочинається суд над живими для іншої отари, яку представляють Едом, Моав і головні з синів Аммона в книзі Даниїла, розділ одинадцятий, вірш сорок перший.

Чи йдеться про міллеритський рух першого ангела, чи про могутній рух третього ангела, вся історія реформаторського руху являє собою наростаюче відкриття істини, що кульмінує виливанням Святого Духа. Виливання Святого Духа є центральною темою пророцтв останніх днів. Ось чому нерозумні діви не мають олії, а мудрі мають. Олія — це дощ.

Кажуть: Якщо чоловік відпустить свою жінку, і вона піде від нього та стане дружиною іншого чоловіка, чи повернеться він знову до неї? Хіба та земля не буде дуже осквернена? А ти блудила з багатьма коханцями; однак повернися знову до мене, говорить Господь. Підійми очі свої на висоти й подивися, де ти не злягалася. На дорогах ти сиділа, чатуючи на них, як араб у пустелі; і ти осквернила землю своїми блудодіяннями та своїм беззаконням. Тому дощі були стримані, і не було пізнього дощу; а ти мала чоло блудниці, ти не захотіла соромитися. Хіба відтепер ти не будеш кликати до мене: Мій Батьку, ти — провідник моєї юності? Єремії 3:1–4.

У цьому уривку (і всі пророки говорять про останні дні) Бог вказує, що Його народ займався блудом, аж до того, що має чоло блудниці. Блудниця останніх днів — це папська влада, а чоло означає свідомий вибір. Божий народ останніх днів — нечестивий, але Бог пропонує останній заклик, хоча вони дійшли до того, що прийняли те саме рішення, що й блудниця. Вони сформували характер, представлений четвертим поколінням, де вони готові поклонитися сонцю, як це зображено в четвертому поколінні восьмого розділу Єзекіїля.

Настав час істинному світлу засяяти серед моральної темряви. Послання третього ангела було сповіщене світові, застерігаючи людей від прийняття знака звіра або знака його

образу на їхніх чолах чи на їхніх руках. Прийняти цей знак означає прийти до такого самого рішення, як це зробив звір, і відстоювати ті самі ідеї, у прямій опозиції до Слова Божого. Стосовно всіх, хто приймає цей знак, Бог говорить: "Той самий буде пити вино гніву Божого, яке без домішки влите в чашу Його обурення; і він буде мучений вогнем і сіркою перед святими ангелами і перед Агнцем." Review and Herald, 13 липня 1897 р.

Єремія стверджує, що Божий народ останніх днів уже має чоло блудниці. Вони на порозі того, щоб отримати знак звіра, бо вони «нечестиві». У шойно наведеному уривку сестра Вайт продовжує:

Якщо вам було явлене світло істини, що відкриває суботу четвертої заповіді і показує, що в Божому Слові немає жодної підстави для святкування неділі, і все ж ви й далі тримаєтеся лжесуботи, відмовляючись святити суботу, яку Бог називає «Мій святий день», — ви приймаєте знак звіра. Коли це відбувається? — Коли ви коритеся указу, що велить припинити працювати в неділю та поклонитися Богові, знаючи, що в Біблії немає й слова, яке б показувало, що неділя є чимось іншим, ніж звичайний робочий день, — ви погоджуєтесь прийняти знак звіра й відкидаєте Божу печатку. Якщо ми приймемо цей знак на своїх чолах або на своїх руках, суди, проголошені проти непокірних, неминуче впадуть на нас. Але печатка живого Бога накладається на тих, хто сумлінно додержує суботу Господню.

І побачив Бог, що велике зло людини на землі, і що кожний намір думок його серця був тільки злий повсякчас.... І земля також зіпсувалася перед Богом, і земля наповнилася насильством.... І сказав Бог Ноеві: Кінець усякій плоті прийшов переді мною; бо земля через них наповнилася насильством; і ось я знищу їх разом із землею. Їх мали вигубити, бо вони осквернили землю, яку Бог створив для радості праведного люду.

«„Як було за днів Ноя, — сказав Христос, — так буде і за днів Сина Людського“. А хіба не так? Кожен, хто загляне в щоденні газети, побачить довгий перелік злочинів — пияцтво, крадіжка, грабіж, розтрата, вбивство. Іноді вбивають цілі сім'ї, аби задовольнити бажання певної людини заволодіти грошима чи майном, що їй не належить. Світ справді стає таким, яким був за днів Ноя, бо люди відкрито зневажають Божі заповіді». Review and Herald, 13 липня 1897 р.

Єремія визначає, що народ Божий останніх днів ось-ось поклониться сонцю, і при цьому він зазначає: «Зливи були стримані, і не було пізнього дощу; ти мала чоло повії, ти відмовилася соромитися». «Нечестиві» з Божого народу в останні дні не отримують пізнього дощу і відмовляються соромитися, бо їхні думки стали повсякчас злими, як це показано в історії Ноя, а також у «кімнатах образів» у другій мерзоті восьмого розділу Єзекіїля.

Єремія вказує безсоромним нечестивцям із Божого народу в останні дні, щоб вони «волали» «від» того «часу» до «провідника» їхньої «юності». Провідником юності адвентизму були дві таблиці Авакума та дорогоцінні камені, зображені на них. Єдина надія вирватися з нечестя, яке ось-ось принесе вічну смерть нечестивим із Божого народу в останні дні, — це волати до Бога, який був провідником на початку, який настав у «час кінця» у 1798 році.

Питання в історії першого чи третього ангела полягає в тому, чи приймає ви пізній дощ, чи не приймає. Пізній дощ розпочався, коли народи розгнівалися 11 вересня 2001 року.

У той час, коли діло спасіння завершується, на землю прийде скорбота, і народи будуть гніватися, але будуть стримані, щоб не перешкодити ділу третього ангела. Тоді прийде 'пізній дощ', або освіження від присутності Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих, щоб устояти в час, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

«Пізній дощ», який також називають «освіженням», почався, коли народи розгнівалися, і тоді «діло спасіння» почало завершуватися. Чотири ангели сьомого розділу Одкровення стримують чотири вітри, доки звершується запечаткування ста сорока чотирьох тисяч, а в дев'ятому розділі Єзекіїля цю працю зображено як накладання ангелами знака на тих, хто зітхає та плаче через мерзоти, вчинені в Єрусалимі. 11 вересня 2001 року ангели розпочали завершальну працю нанесення знака на чола ста сорока чотирьох тисяч.

Завершальна праця третього ангела звершується під час виливання пізнього дощу, який також є "освіженням", що є вісткою.

Кому Він сказав: Ось спочинок, яким ви можете дати відпочити втомленому; і ось освіження; та вони не хотіли слухати. Ісаїя 28:12.

Послання, якого вони відмовляються слухати в Ісаї, — це послання, передане заїкуватими язиками, і є випробувальним посланням, що представляє методологію "рядок за рядком".

Та слово Господнє стало для них: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; правило на правило, правило на правило; тут трохи, там трохи; щоб вони пішли та впали навзник, і розбилися, і потрапили в пастку, і були спіймані. Тому слухайте слово Господнє, насмішники, що правите цим народом, який у Єрусалимі. Бо ви сказали: Ми уклали союз зі смертю, і з пеклом ми в угоді; коли перейде навальний бич, він до нас не дійде, бо неправду ми зробили своїм притулком, і під брехнею ми сховалися. Ісаїя 28:13-15.

Слово Господнє, що є звісткою про спочинок і освіження (пізній дощ), через яке вони «йдуть, і падають навзад, і розбиваються, і потрапляють у сильця, і бути схопленими», дається «мужам-насмішникам, які правлять цим народом, що в Єрусалимі». Єрусалим — це місце, де ангели позначають тих, хто зітхає й плаче, а старійшини, які зрадили довіру, падають першими.

Знак порятунку покладено на тих, хто «зітхає і плаче через усі мерзоти, що чиняться». Тепер виходить ангел смерті, представлений у видінні Єзекіїля мужами зі зброями убиення, яким дано наказ: «Побивайте дощенту старого й молодого, і дівичь, і дітей малих, і жінок; але не наближайтеся до жодного, на кому є знак; і почніть від Моєї святині». Каже пророк: «Вони почали від старших мужів, що були перед домом». Єзекіїля 9:1–6. Діло знищення починається серед тих, що називали себе духовними сторожами народу. Неправдиві сторожі падають першими. Немає нікого, хто б пожалів чи пощадив. Чоловіки, жінки, дівичі й малі діти гинуть разом. Велика боротьба, 656.

Ми продовжимо розглядати зростання знань, що відбулося у 1989 році, у наступній статті.

Той, Хто бачить приховане, Хто читає серця всіх людей, говорить про тих, хто мав велике світло: "Вони не скорботні й не приголомшені через свій моральний і духовний стан. Так, вони вибрали власні дороги, і їхня душа має приємність у своїх мерзотах. Я також оберу для них оману й наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповів; коли Я говорив, вони не слухали; але чинили зло в очах Моїх і вибрали те, що Мені не до вподоби." "Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді," бо вони не прийняли любові правди, щоб їм спастися, "але мали приємність у неправедності." Ісаї 66:3, 4; 2 Солунян 2:11, 10, 12.

Небесний Учитель запитав: «Яка ще сильніша омана може звести розум, ніж удавання, що ви будете на вірній підвалині і що Бог приймає ваші діла, тоді як насправді ви чините багато що згідно з мирською політикою і грішите проти Єгови? О, це великий обман, зваблива омана, яка оволодіває розумами, коли люди, що колись пізнали істину, плутають вигляд благочестя з його духом та силою; коли вони вважають, що багаті й розбагатіли і ні в чому не мають потреби, тоді як насправді потребують усього». Свідчення, том 8, 249, 250.